
Táncháztalálkozó színhelye lesz április 5-én, vasárnap délután a Dosztojevszkij utcai sportcsarnok. Közreműködnek csíkszeredai, marosvásárhelyi, székelyudvarhelyi s kolozsvári táncsoportok, zenei együttesek, táncházenekarok és szólísták, valamint meghívottként a nagydísnódi fúvószenekar, a Petreuş-testvérek, illetve a mérai, az inaktelki s az ördöngösfüzesi műkedvelők. Jegyek az Állami Magyar Opera és a Nemzeti Színház pénztáránál, illetve a nagy gazdasági egységek KISZ-bizottságainál kaphatók. (Igazság, 1981/77. 2. – 1981. április 2., csütörtök)

Holnap: táncháztalálkozó

Holnap, vasárnap délután fél 6 órakor kerül sor a táncháztalálkozóra a Dosztojevszkij utcai sportcsarnokban. Előzetes a műsorból: Széki táncok. Énekel Kelemen Tekla. Gagyai táncok. Énekel Györfi Erzsébet. Csíki verbunk. Énekel Szabó Gyöngyi. Ózdi táncok. Éneket tanít Panek Kati. Avasi román népzene. Moldvai népdalok. Kalotaszegi legényes. Énekel Panek Kati. Ördöngösfüzesi ritka magyar. Közép-mezőségi táncok. Táncot tanít Könczei Árpád.

A találkozón a következő táncházenekarok vesznek részt: Csíkszereda: Barozda (Bokor Imre, Pávai István, Simó József), Kolozsvár (Papp István, Székely Levente, Kelemen László, Kostyák Alpár, Sinkó András, Porzolt Antal), Marosvásárhely (Sepsi Dezső, Sinkó András, Toró Lajos), Székelyudvarhely: Venyige (Tárkányi Jankó János, Szép Gyula, Fodor Béla).

A Kodály Együttes táncait koreografálta Könczei Árpád.

Az előadást közvetíti a rádió és a televízió. Az ajtókat negyed 6 órakor zárják.

Jegyek az Állami Magyar Opera és a Nemzeti Színház jegypénztáránál kaphatók, valamint nagy gazdasági egységek KISZ-bizottságainál.

(Igazság – *Fellegvár* ifjúsági oldal, 1981/79. 3. – 1981. április 4., szombat)¹⁰⁰

A táncháztalálkozó néhány tanulsága

Néhány hete, a (végül vasárnap, április 5-én megtartott) táncháztalálkozó egyik előkészítő megbeszélésén fölmerült olyan aggály is, hogy nem ésszerű túlságosan nagy termet kiválasztani a rendezvény céljára, mert az esetleg üresen maradt széksorok elkedvetlenítő hatással lehetnének táncosokra és nézőkre egyaránt.

Ez eleve fölösleges aggodalom volt, hiszen a táncházások éppen arról ismertek, hogy minimális közönség előtt is, reprezentatívnak távolról sem nevezhető helyiségekben is konok, szigorú, csak magára a tevékenységükre koncentráló figyelemmel

¹⁰⁰ Művelődéstörténeti adalék: ez a hirdetés a *Fellegvár* utolsó számában jelent meg, amelyben *Végző* címmel búcsúzik az Igazság ifjúsági oldala.

dolgoznak. – Ám vasárnap délután, a másfélezresnél is jóval nagyobb tömeg, a hopponmaradt jegyigénylők száza, a Dosztojevszkij utca elején ácsorgó fiatalok, akik utolsó pillanatig remélték, hogy valahogyan bejuthatnak: ez az arányú és intenzitású érdeklődés még azok legtöbbjét is meglepte, akik a találkozót szervezték. (Sokak emlékezetében élénken élt még pl. a téli Ifjúmunkás-matiné, melyre hatalmas apparátussal is csak elenyésző számú közönséget lehetett – ingyenes belépéssel – toborozni. Pedig a táncház, mint műfaj, erről a matinéről sem hiányzott.)

Vasárnap viszont világossá vált a Dosztojevszkij utcai sportcsarnokban, hogy a táncház nemcsak a kulturális önkifejezés egy módja vagy műfaja, hasznos vagy érdekes időtöltés, hanem, spontán felhajtóerők révén, önjelölésből érvényesül, lényeges tényezője ifjúságunk energiáinak, kulturális törekvéseinek, identitás-kereső ambícióinak számbavételénél.

Ez volt a találkozó legfőbb – és nyilvánvaló – tanulsága. Hogy ez alkalommal a táncházak közti tapasztalatcserét, hasznos – sok kisközösség esetében akár szinte létfontosságú – kommunikációt milyen mértékben sikerült megvalósítani, ezt alighanem csak ők maguk tudják megítélni. A néző számára emlékeztető **látványként**, megragadó, művészileg változó színvonalú produkcióként, főlemelő közösségi élményként maradt meg ez a találkozó.

A szakmai szempontú kiértékelés nem lehet a mi feladatunk. Megelégszünk annak leszögezésével, hogy a táncház ma: élő, átható és átalakító erő. Ideje volna diakrón, történeti hosszmetsetet adni a mozgalom eddigi fejlődéséről, az előzményeknél kezdve, taglalva nehézségeket és buktatókat, kellő méltánylásban részesítve azokat, akik a kezdeteknél álltak s akik a munka nehezét vállalták.

Sz. G.¹⁰¹

(Igazság, 1981/82. 3 – 1981. április 8., szerda)

Utóhang a táncok házáról

Sokan vitatják, hogy mi is ez tulajdonképpen? Lehet, hogy divat – mondják egyesek –, lehet pusztán önámítás – mondják mások. Lehet önismeret is – mondják a legtöbben. Hagyjuk őket tanakodni, s figyeljünk inkább a táncra! Mert az egész nem más, mint tiszta, igazi „forrásból” merítő közös(ségi) szórakozás! Egy generáció felfedezte a tiszta tánc „tiszta forrását”, s azt a huszadik század végének nemes szórakozásaként – önmaga szórakoztatására – meghirdette. A táncház tehát nem produkció! S mint ilyen, nincs szüksége „reklámügynökségre”. Táncolni vágyó társakat keres és nem attrakcióra éhes nézőközönséget. Ha látvánnyá degradálódik,

101 Valószínűleg Szócs Géza írása.